

ପ୍ରସନ୍ନତା

ଜଣେ ଭଦ୍ରଲୋକର ପ୍ରଚୁର ସମ୍ପତ୍ତି ଥିଲା । ପ୍ରଭାବ ଥିଲା, କିନ୍ତୁ ତାଙ୍କ ମନରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ନ ଥିଲା । ସେ ସର୍ବଦା ଭଗବାନଙ୍କୁ ତାହା ମାଗୁଥିଲେ । ଦିନେ ସତକୁ ସତ ଭଗବାନ ସ୍ୱପ୍ନରେ ତାଙ୍କୁ ଦର୍ଶନ ଦେଲେ । ଭଦ୍ରଲୋକ ସ୍ୱପ୍ନରେ ତାଙ୍କୁ ପଚାରିଲେ, “ପ୍ରଭୁ, ଆପଣଙ୍କ ଉପରେ ସାରା ସଂସାର ଚଳାଇବାର ଦାୟିତ୍ୱ । ତଥାପି ଆପଣଙ୍କ ମୁହଁରେ ପ୍ରସନ୍ନତାର ଭାବ ଭରି ରହିଥାଏ । ମୋର ଏଠି ସବୁଅଛି । ହେଲେ ପ୍ରସନ୍ନତା ନାହିଁ ।” ଭଗବାନ ଟିକିଏ ହସି କହିଲେ, “ମୁଁ ଦେଇପାରେ ବୋଲି ସିନା ମୋତେ ସମସ୍ତେ ମାଗନ୍ତି । ଆଉ ମୁଁ କେବଳ ଦେଇତାଲେ । ଲୋକଙ୍କ ମନରେ ହସ ଫୁଟିଲେ ମନ ପ୍ରସନ୍ନତାରେ ଭରିଯାଏ ।” ଭଦ୍ରଲୋକଙ୍କର ନିଦ ଭାଙ୍ଗିଗଲା । ସେତେବେଳେ ପାହାନ୍ତା ହୋଇ ଆସୁଥାଏ । ସେ ବାହାରକୁ ଯାଇ ଘର ଦାଣ୍ଡରେ ବସିଲେ । ନଜର ପଡ଼ିଲା ଶୀତରେ ଥରୁଥିବା ଗରିବ ଲୋକଟି ଉପରେ । ଭଦ୍ରଲୋକ ନିଜ ଦେହରୁ ଶାଲଟିକୁ ବାହାର କରି ଗରିବ ଲୋକଟିକୁ ଘୋଡ଼ାଇଦେଲେ ଏବଂ ନିଜେ ଶୀତରେ ଥରିଥରି ଘରକୁ ଫେରିଲେ । ଶୀତରେ ଥରୁଥିଲେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କ ମନ ଆନନ୍ଦରେ ଭରିଗଲା । ସେ ବୁଝିଲେ, ଅନ୍ୟକୁ ସୁଖ ଦେଇପାରିଲେ ହିଁ ମନରେ ପ୍ରସନ୍ନତା ଆସେ ।

